

hvor man fisker uden at være i Stand til at kunne afsætte sin Fangst paa en god og fornuftig Maade. Det er nemlig saadanne Steder, hvor der ikke ligger en større Købstad op ad Fiskerlejet, og for disse vilde det være godt, om man kunde udvide Loven saaledes, at der ogsaa kunde ydes Laan til Salterier. Jeg har faaet Henvendelse fra et Sted, hvor der mange Gange i Aar har været et godt Sildefiskeri, men hvor Opkøberne have været til Stede i saa ringe Antal, at de kunde benytte sig af, at der har været en stor Fangst, og derved trykke Prisen. De have endog budt 50 Øre for Olen, men dertil svarede saa Fiskerne: Nej, vi have faaet gjort Anstalter til, at vi selv kunne lægge Silden ned, og saa lykkedes det dem at faa Prisen drevet op fra 50 Øre til 1 Kr. 50 Øre. Kunde Handelsmændene have faaet Silden til 50 Øre, havde de jo taget den, men Fiskerne vare den Gang fornuftige og opnaaede derved at faa en fornuftig Pris. Det vilde dog lette det for disse Fiskere, der bo temmelig langt fra Byerne, om der kunde ydes Laan til Salterier, for egen Regning kunne Fiskerne i Regelen ikke magte det. Jeg henstiller derfor, om Loven ikke kunde udvides, saaledes at Laan ogsaa kunne ydes til Salteriers Opførelse, hvor Forholdene maatte gøre det ønskeligt.

Jeg skal derefter henvende mig lidt til den højtærede Trafikminister, og jeg vil da først sige, at forleden Dag, da jeg hørte det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard) udtale sig, var der i hans Tale et Ord, som glædede mig meget. Han sagde nemlig, at efter hans Formening burde man søge at imødekomme de fornuftige Krav, der bleve stillede fra forskellige Sider, uden at lade dem tvinge sig frem. Det er netop det, som jeg har holdt paa hele Tiden, at man ikke skulde lade sig presse fremad og efterhaanden faa saa og saa mange Krav frem, men søge at imødekomme de fornuftige Krav i Tide. Der blev sagt af det ærede Medlem for Hilerød (Dinesen), at man ikke skulde tage alt for meget Hensyn til de Klager, der fremkom i Bladene rundt omkring, for han troede ikke, der var megen Grund til Klage. Jeg skal villig erkende, at hvis man skulde tage Hensyn til alt, hvad der fremkom i Bladene, vilde man faa nok at tænke paa; men jeg maa hævde, at den Kritik, jeg hidtil har tilladt mig at rette mod Trafikvæsenet, har ikke været dikteret af Avisartikler. Min Kritik har været saaledes underbygget, at jeg staar ved den

den Dag i Dag. Jeg skylder dog her i Tinget at sige, at overalt, hvor man har hørt Klager fremkomme, have disse intetsteds været rettede mod den højtærede Trafikminister. Jeg har ikke hørt nogen, der ikke var villig til at sige, at det var deres Overbevisning, at Trafikministeren havde en ærlig Villie til at gøre det bedste alle Vegne, men det var en Umulighed, at denne Mand kunde være inde i alle de forskellige Grene af en saa stor Administration som Jernbanernes. Jeg skal ikke komme tilbage til den Kritik, jeg tidligere har udtalt, idet den jo staar i frisk Minde, men der er dog enkelte Ting, som jeg maa gentage, fordi det efter min Mening er en Mands Pligt, naar han har taget en Sag op, da ogsaa at søge den gennemført. Jeg indrømmer, at der er rettet ikke saa faa Ting af det, jeg omtalte i Fjor, og det siger jeg Tak for, men paa den anden Side er der Ting, der ikke ere rettede, og der fastholder jeg min Kritik fuldtud. Men hvad jeg særlig maa præcisere og hævde her, er, at det er sørgeligt at høre den Misfornøjelse og Mistillid, der eksistere saa mange Steder indenfor vort Trafikvæsen. For Driften paa Landjorden indskrænker den sig i Reglen til, at man, om ikke ved alle saa dog ved adskillige Stationer, savner tilstrækkeligt Mandskab. Jeg har haft Lejlighed til at se det paa forskellige Steder selv og ogsaa erfaret det ved at tale med de Folk, der ere overordnede.

Der har ogsaa været Klage over Lokomotivfyrbødernes Forhold, men den største Utilfredshed er til Stede indenfor vor Søfartsafdeling, fordi man mener, at den ledes ikke af tilstrækkelig praktiske Folk eller af tilstrækkelig søkyndige Folk. Det kommer til Orde til enhver Tid, naar man hører Tale derom Mand og Mand imellem Landet over; aldrig har jeg forsøgt at udfritte nogen. Det staar for mig saaledes, at den øverste Ledelse tænker altfor meget paa at faa en Smule Tantième mere, end de have haft det sidste Aar, medens man tager for lidt Hensyn til de Krav, som stilles dels fra Passagererne, dels fra Betjeningen ved Banerne og Skibene. Og det forekommer mig tillige, at den øverste Administration er baseret paa en for stor Tryghedsfølelse, idet man haaber, at naar det er gaaet godt i saa og saa mange Aar paa den og den Maade, saa vil det nok blive ved at gaa godt; der er ingen Risiko derved. Det er en stor Fejl i alt Fald med Hensyn til, hvad der hører under Statsbanernes Søfartsafdeling,